

PARENTATION

196

Betty Richter

Jag börjar med det svåraste. Min bäste väns maka, Betty Richter, älskad över alla gränser av make, barn och systrar.

Orden räcker inte till och det är därför inget annat att göra än att söka begränsa sig hur mycket tankarna och minnena än trängs för att få liv och uttryck. Ingen visste att uppbrottstimmen snart skulle slå för den kärleksfulla goda och uppoffrande makan, de båda barnens omtänksamma moder, och slaget kom därför bedövande för oss alla.

Förvisso var Betty Richter en lycklig människa allt sedan den glada syskonkretsens unga tid i det vackra, gästfria Nordströmska patricierhemmet och fram genom ungdomsårens allt ljusare och ljusare skimmer allteftersom den unge, glade och dugande juristen vid domsagan slöt allt mera beundrande upp vid hennes sida. Så kom de båda barnen och den lyckosamma stjärnan strålade alltjämt över den vänliga familjens hus. Kärlek och förtroende blev Ingridis och Oscars lott från deras föräldrars sida genom de ljusa och lyckliga barnaåren och när de startade och fullföljde sina av lycka, glädje och jordiska framgångar utmajslade levnadsbanor.

En minnesruna över Betty Richter hur kortfattad och koncentrerad den än måste bli, i den måste ihrymmas många värdsamma, varma och tacksamma tankar från den stora vänkretsen som så ofta stod samlad i hennes och hennes ädle, gästfrie makes hem. Och vår bortgångne Knut-systems uppoffrande medborgargärning främst kanske i Sveriges Lottakårs aktiva tjänst måste också inskrivas i Gillets minnesbok. Där kommer Betty Richters ^{namn}/~~namn~~ och jordiska gärning att bli införd under kärlekens förtroendets, de goda gärningarnas och det vackra föredomets klart lysande rubriker.